

ELŐSZÓ

Éppen tíz éve annak, hogy e sorozat első kötete megjelent, a mostani pedig a hatodik a sorban. Kereken negyven dolgozat került ki a Régészeti Tanszék hallgatóinak kezei alól az elmúlt évtized során, ami nagyszerű eredmény! Az egykori szerzők közül többen már a doktori iskolát is elvégezték. Van, aki meg is védte a dolgozatát, és persze vannak számosan, akik egészen más vizekre eveztek.

Változó időket élünk. Csak a leletek nem változnak – szerencsés esetben – a múzeumok polcain, de a róluk kialakított ismeretek igen. Gyarapodnak, finomodnak, egyre cizelláltabbak lesznek, és persze majd ezek is változnak idővel, ha optimistán nézünk a jövőbe. Joggal bízhatunk abban, hogy tudásanyagunk folyamatosan bővül majd, volt hallgatóink tudományos munkásságának köszönhetően is.

Azok a Szerzők, akik most lépnek bele ebbe a folyamatba, első, nyomtatásban megjelent cikküket lapozhatják át a frissen megjelent kiadványban. Semmivel össze nem hasonlítható érzés ez, és csak egyszer adatik meg az ember életében, ebben hasonlít az első szerelemre. Aztán már a sokadiknál – akármilyen hihetetlen is ebben a pillanatban – megszokottá válik, olyanná, mint egy jól sikerült házasság hétköznapijai.

A hagyományoknak megfelelően ez alkalommal a 36. OTDK résztvevői részesülhetnek abban a szerencsében, hogy dolgozatuk publikáció formájában is alakot öltjön. Mint tudjuk, a szó elszáll, az írás megmarad, ami egyfelől nagyszerű dolog, ugyanakkor hatalmas felelősséget is jelent mindenki számára, aki részt vesz a megjelentetés folyamatában. Persze a Szerzőké a legnagyobb kockázat: vajon az első cikkük, tudományos közleményük hogyan fogja majd kiállni az idő próbáját? Természetesen ezt a kérdést akkor is fel fogják majd tenni maguknak, ha már évtizedeket töltöttek el a pályán, és sokadik cikkük utolsó betűje után csukják le a számítógépüket, egy enterrel újtára bocsátva azt, amit írtak. Most azonban viszonylagos nyugalomban dőlhetnek hátra, hiszen annyi figyelő szem, éles fül és kritika kísérte végig a mű megszületését, amiben talán soha többé nem lesz részük. Tanáraik segítettek a tartalmi kérdések megoldásában, a forma tökéletesítésében, aminek a lényege az volt, hogy rutint szerezzenek, és a következő munkájuk még olajozottabban születhessen meg.

Bevezető soraimat Marcus Aurelius császár mindig időszerű jótanácsával zárom, aki szeretett elmélkedni az élet nagy dolgairól: „Szeresd a magad kis mesterségét, amibe beletanultál, és találd benne kedvedet.”

További sok sikert kívánok minden Szerzőnek, az Olvasónak pedig kellemes és hasznos elmélyedést a kitűnő írásokban.

Szeged, 2023. április 17.

Vörös Gabriella
c. egyetemi docens